

leve. Naar vi altsaa kun holde dette fast, og naar vi kun faae det saaledes stillet ved Afstemningen, at enhver enkelt Mand's Stemme kan afgives aldeles frit, see, da kan ogsaa Regjeringen komme til en fuldkommen Overbeviisning om, hvorledes Rigsdagens Stemning er baade med Hensyn til det ene og det andet Spørgsmaal, og da mener jeg, at det meget sikkert og meget let vil give sig saaledes, at Regjeringen vil faae Rigsdagens eenstemmige Samtykke med et glad og hjerteligt Ja til at Londonertræctaten, og hvad deraf nødvendigt følger, for at Thronen engang kan overdrages til Prinds Christian af Glücksborg, bliver iværksat; men, medens Regjeringen kan faae et bestemt, et glad og hjerteligt Ja dertil, saa vil den aldrig kunne faae et eenstemmigt Samtykke til at kunne ophæve Arvesølgen efter den danske Kongelov, jeg siger det med Bestemthed, det skal den ikke faae eenstemmig, saalænge jeg har en Stemme i Salen (Hør! Hør!).

Thalbitzer: Der er blevet udtalt her i Salen paa et tidligere Stadium af denne Sag, at den Deel af det Kgl. Budskab, som indeholder en Ophævelse af Kongelovens Arvesølge, skulde have opvakt megen Betyrning trindt om i Landet. Naaget jeg nu er kjendt i en temmelig vidt udbredt Kreds, saa maa jeg erklære, at jeg ikke har hørt Noget udtale i den Retning, som jeg egentlig kunde kalde Betyrning (Hør!); derimod har jeg ofte hørt udtale Betyrning over, at man frygtede for, at Rigsdagen muligens ikke vilde give sit Samtykke til det Kgl. Budskab (Hør! Hør! Hys-sen). Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg fra den anden Side har hørt udtale Noget, man kunde kalde Betænkelse. Disse Betænkelseheder have ikke gaaet saa meget ud paa, at man har havt imod Forslaget, som at man har havt Betænkelse over, hvor dette Forslag skulde være kommet fra (Hør!). Forslaget synes man ikke i og for sig selv at være saa uantageligt, men man siger, der maa vistnok være Noget under; thi det er rimeligviis kommen f. Ex. fra tydske Side eller fra en tydske Minister. Jeg har nu aldrig kunnet fatte, hvorledes man, naar man først er kommen til den Erkjendelse, at et Forslag som dette var

nyttigt og gavnligt for vort Fædreland, saa kunde give sig til at udgrunde og grundfæ, hvor det var kommen fra; det er mig aldeles ligegyldigt, om det er kommet fra russisk, fransk eller engelsk, ja, selv fra tydske Side; naar det er godt for mit Fædreland, thi jeg holder mig til Sagen selv; jeg synes, den er saa vigtig, at alle personlige Hensyn ligeoverfor den maae falde bort. Jeg har derfor fundet det fuldkommen berettiget, at den høitærede Finanzminister udtalte sig under Sagens 1ste Behandling, som han gjorde i denne Anledning, og jeg har fundet det for mit Bedkommende baade godt og rigtigt, at det skete. Skulde jeg imidlertid have været af dem, der vilde grunde og grundfæ, hvorfra et saadant Forslag kunde komme, saa vilde det have ligget mig meget nær, at det var kommen fra en dansk Minister, fra den meest danskfintede Minister; ja, jeg vilde endda være gaaet saa vidt, at, hvis den ærede Afd. Folkethingsmand for Sorø Amt (Grundtvig) havde været Medlem af Hans Majestæts Regjering paa den Tid, Budskabet blev forelagt, saa vilde jeg have sagt, at det rimeligviis var kommet fra ham (Hør! Hør! Latter). Den ærede Folkethingsmand har nemlig i Foraaret 1849 stillet et Forslag i samme Retning som dette, men som gik meget videre; han vilde nemlig have Kongelovens Arvesølge ophævet strax, og vilde end ikke oppebie Frederik III.s Mandstammes Uddøen, og jeg har dengang paaskjønnet, at han kom frem dermed som det, han ansaae for virkelig at være i Danmarks Interesse; thi jeg troer, Ingen vil sige om denne ærede Folkethingsmand, at han har et tydske Hjertelag eller lader sig paavirke af tydske Sympathier (Nei!). Han motiverede det ogsaa derved, at, som han meget rigtigt sagde, den cognatiske Arvegangsmaades Ophævelse var den eneste Maade, hvorpaa man kunde sikke sig altid at faae en dansk Konge; thi det er jo kun den agnatiskke Arvegangsmaade, som sikker os, at den Prinds, som kaldes til Thronen, altid er født og opdragen her i Landet (Hør!). Der var en æret geistlig Taler, Folkethingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgfreds (B. Schøler), som forleden udtalte sit kongelige Sindelag her i Salen; men han vilde ikke lade sig berolige